

[شاعري]

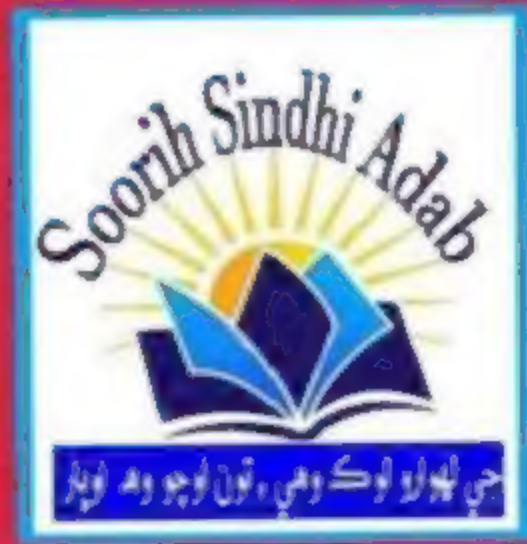
عاشڪايت دهي نه آ تو کان

وسيم حيدر کوسو

امرتا

سوره سنڌي ادب

صاحب خان سوره ميرائي

Cell No: 0344 3919786

0300 3404488

02/08/2022

البر

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

[شاعري]

وسيم حيدر ڪوسو

امرتا

پبليڪيشنس حيدرآباد
جولاءِ 2023ع

Amarta's Book No.81

سڀ حق ۽ واسطا اداري وٽ محفوظ

ڪا شڪايت رهي نه آ ٿو ڪان [شاعري]

وسيم حيدر ڪوسو

لي آئوٽ: فقير محمد ڊول

ٽائيل: عرفان علي ميمڻ

ڪمپوزنگ: راز محمد لغاري

ڇاپو پهريون: جولاءِ 2023ع

ڇپندڙ: امرتا پبليڪيشنس حيدرآباد،

امرتا ڇاپ گهر، 1-باسم چيمبرس حيدر چوڪ حيدرآباد

amartachhapghar@gmail.com

ڇپرائيندڙ: ڊول فقير فائونڊيشن - سنڌ

قيمت: 500.00 روپيا

Ka Shikayat Rah'i Na Aa Ta'o Khaa'n

[Sindhi Poetry]

Waseem Hyder Khoso

Lay Out: Faqir Muhammad Dhol

Title: Irfan Ali Memon

Composing: Raaz Muhammad Laghari

First Edition: July 2023

Printed by: Amarta Publications Hyderabad,
Amarta Chhap Ghar, 1-Basim Chambers,
Hyder Chowk Hyderabad.

Published by: Dhol Faqir Foundation, Sindh

ISBN: 978-969-7954-43-8

Price: Rs.500.00

سونهن سناءُ

- 9 شاعري سڙي ڪونهي اڌاري پاران - فقير محمد ڀول
11 اوهان جو شاعر، اوهان جي آڏو (شاعر پاران) - وسير حيدر کوسو
13 شاعري

غزل

- 14 پراڻي ڳوٺ جي دنگ تان
15 ڄامشودا وڃوڻا سي وسرن نڌا
16 وري هور باغن ۾ اتجن جهليا هن
17 جن سفر ۾ حيات ساري آ
18 اوهان سان سان ڪينجهر تي
19 ايندي ويندين ڪلين ٿو وڏي مهرباني
20 اسان جو جيئون اڪيلو گذريو
21 نئين وسرن ملاقاتيون
22 ڇڏي ڳوٺ تنهنجو لڏي، اڃ وڃون پيا
23 هي جوين جا ڏينهنڙا الاءِ ڪيترا
24 روح رجهي نٿو تو سواءِ او چري
25 ايڏو ناراض پي نه ٿيندو ڪر
26 وڻيو منظر نظاري جو
27 ڪڏهن محب توسان جفائون نه ٿينديون
28 روئي روئي پيا ڪلون هاڻي
29 منهنجا سارا گيت اوهان لڻ
30 وريون جي بهارون اوهين ياد آيا

- 31 وساري چڙيو تو نه وساري سگهياسين
32 پل چڙي ڏي وري پيا جيئنداسين
33 بوندون برسات جون اڃ وسن ٿيون ٻيون
34 گيت گر سر فضائن ۾ پتڪن پيا
35 رڻ تي رڻر جهڙ ۽ رات ڪاري آ
36 منهنجو من گل ٻاٽيءَ وانگي
37 تو سواءِ جيءَ کي چڻ پيو جهورو لکي
38 چڻ هينڙي ۾ پيا ڌار لڳن
39 آءِ هوائن پي چنگ چوريا هن
40 اک ۽ ٿوهر ٽرڪن پيا ٿا
41 پوڙيون پوڙيون نشليون اڪيون
42 رهو رات راتا ڪيون ڪي رهائون
43 اکين ۾ اداسين جا پهرا لڙي پيا
44 نيشن جي ڪنهن گهري ڪن ۾
45 هڪي ٻيون هوائن وري شام ڌاري
46 توکي دل مان ڪيئن ڏڪاري چڙيان
47 گهڙي پل جا مسافر ٻڌ
48 ٿڌي پئي لوڏ تاريءَ ۾
49 ڪنڌيءَ تي رابيل ٽوڙدا ته هوندا
50 ننڍ نيشن مان وڻي اُڏري آ
51 تو وڃن ڪيو آ موٽڻ جو
52 ائين هڪدم رسي نه وڃبو آ
53 چنبيلي گل جي خوشبو
54 من جي ڌرتي ڌاري وڃ
55 بهار رت ۾ رجي پيا هن
56 خزان جي ٻن وانگي چڻ
57 اداسين جا ڏيڻا اجهائي چڙيا هن
58 ڪلياسين زناسين مڙهي خير آ

- 59 اچو مون کي ساهن کلائي وجو
60 لوهان جي دل تان لهي ويا هون
61 کلي کلي تي شباب وانگي
62 رتو آ رات ڌاري ڪو
63 جڏهن تو جهومي جهونگاريا
64 هي منزل جيئون ساري جي
65 ڪا سار پئي جاگي
66 توکي ساريون پيا، لڙڪ هاريون پيا
67 پکي پيا ٿا ٻولين باک ڦٽي آهي
68 گلابي چين جي صدا ٿي وياسين
69 بادل تر ٻر برسيا آهن
70 آجيان لاءِ گهر کليو ٿي رهيو
71 ڪو جنگ چريو آ چانديءَ جو
72 نيٺ لڙڪن سان آلا ڪري ٿو وڃي
73 تارا ٽڪيندي رات وٺي گذري
74 رنگ بهارون آيون ميڙي
75 ساجن منهنجو منڙو ٻر ٻر
76 چير چير ڪندي هو هلي ٿي اچي
77 آڏ اسان جي سار لهي وڃ
78 ساڻن رت ٻر ساجن ساڻين
79 توڻي نه چيو جانان هل سمنڊ ڪناري تي
80 درد جي آتم ڪٿا لکون ويٺا
81 لوهان سان وفائون، وفائون ڪيون هن
82 توکي ڪيڏو ماڻو ٿي ويو
83 اي منزل مان تنهنجي نظر ۾ آهيان
84 پل مون کي کڻي وساري ڇڏ
85 سڀ ميارون تنهنجون لاهيون پيا
86 اپ تي تارا چمڪن پيا ٿا
87 هن جي ليڙن تي جيئن مرڪ طاري ٿئي پئي

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

- 88 وري ٿا گونجن پيا پڙاڏا
89 تري مرڪ آئي ڪومايل چين تي
90 جڏهن ملي ويندو آهين
91 جيتن گنڌري گذاري آهي
92 چانڊوڪي رات جا منظر وسريا ڪئي آهيون
93 انڌيري رات ۾ ڪوئي
94 حياتيءَ ۾ هڪڙو شخص
95 چانڊوڪيءَ ۾ چنڊ ٽڪيندي
96 روئي روئي رات گذاري
97 ناهي وسريو اڃان مون کان منظر شام ڌاري جو
98 هڪ ٻئي کان جو پاڻ چنا هون
99 ٿي پوي شل وري ملڻ پنهنجو
100 اڪن گل نيرا جڏهن پي ڦلاريا
101 اڃان پي رات ڪاري آ
102 يادگيرين جي اڃ انتها تي پئي

گيت

- 103 جڏهن گل گاڙها ٿي ميندي پون
104 ڪارونجهر جي ڪور تي ٻولي
105 ڪجين ڪڪور ڪئي آ، هاڻي موتي آ

چوستا

ارپنا

امرڙ جي نانءُ
جنهن جي دعائن سان
منهنجي حياتيءَ جون
رونقون بحال آهن.

- وسيم حيدر کوسو

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان
مون ميارُن جا ڏنگ موڙيا هن

شاعري سولي ڪونهي

[اداري پاران]

شاعري، ڪرڻ لاءِ انسان ۽ توهان يا هر ڪنهن لاءِ ٻنهي سولي آهي. پر جڏهن ڪجي ٿي ته خبر پوي ٿي ته شاعري گهري ڇا ٿي؟ ۽ شاعريءَ جي اها گهر ۽ ان جو پورائو ڏاڍا ڏکيا آهن. جيڪا هر ڪنهن جي وس جي ڳالهه ڪونهي. جيڪڏهن ائين هجي ها ته دنيا ۾ هر ڪو ماڻهو ڪيٽس يا امداد هجي ها... شاه سائين ۽ شيخ صاحب جي ته پاڻ ڳالهه ٿي نٿا ڪريون، انهن جون ته بيتس ۽ راهون ٿي جدا آهن ۽ حيرتاک آهن... جديد شاعريءَ جي پوئواريءَ ۾ ته تنوير عباسي ۽ امداد حسيني بڻجڻ به بيحد وڌي انتها لوڪو آهي... پر انهن سڀني ڳالهين کي ڇڏي هڪري هتي سنڌ اندر ته هر ڪو شاعر آهي، اها ڳالهه ٿي حيرت ۾ وجهندڙ آهي!

لاءِ ڇو جيئن مٿي عرض ڪيو ته شاعري ڪرڻ لاءِ ته ٻنهي سولي آهي. بلڪ ائين ٿو سمجهي هر ڪو پر يقين ڪريو ته شاعري رٿ، سٺ ۽ وقت گهري ٿي. شاعر کي ٺپوڙي ڇڏي ٿي ۽ جيڪي سجا ۽ عاشق شاعر هوندا انهن جي بيهڪ ٿي توهان کي ٻڌائيندي ته هي ماڻهو شاعر آهي. پوءِ توهان شاه سائينءَ لاءِ سوچيو يا امداد حسينيءَ کي جانچي وٺو. جسماني طور شاعر ڇا آهي به وڏا مثال ويجهي ۽ دور ماضيءَ جا سامهون آهن ۽ ٻين نسبتن ۾ جيڪڏهن شاعر کي جانچڻو آهي ته پوءِ اياز کي ۽ تنوير کي جانچڻ ضروري آهي. اهي وري پنهنجي هائي ڪاٺي ۾ مختلف هئا، پر انهن جي طبيعت ۽ ڪيفيت شاعر جي عڪاس آهي.

خير اهو بحث ڊگهو آهي، جتي شاعريءَ جي ۽ شاعرن جي گهڻائي هجي، اتي پنهنجي پاڻ کي مڃرائڻ ڏاڍو ڏکيو آهي. ان لاءِ آءٌ ته هميشه

فقط ٻن ڳالهين جو ذڪر ضرور ڪندو آهيان ته اوهان وٽ يعني شاعر وٽ پنهنجي تخيل جي اظهار لاءِ اسلوب خدا هجي ۽ جيترو سادو سٺو هجي اورو بهتر... اهو شاعر، شاعريءَ يا شاعرن جي پيهم ۾ پاڻ ضرور ميجرائي ويندو. ذري نظر ڪتاب، جيڪو اوهان جي هٿن ۾ آهي، اهو 'مجموعهءِ ڪلام' ۽ ان جو 'شاعر' انهن ٻنهي ڳالهين جي شاهدي ڀرين ٿا. اسلوب خدا ۽ سادو آهي، جنهن ڪري هن مجموعي جي شاعر 'وسيم حيدر کوسي' کي شاعريءَ جي شروعات ۾ ئي ڳايو ويو ۽ پذيرائي سندس پلڙي اچي جهليو ۽ ائين هو پنهنجين ننڍڙين ننڍڙين وڪن کي وڌين وڌين پرائيگهن ۾ مٽائيندو صاحب ڪتاب بڻجي، اوهان جي آڏو اچي بيٺو آهي. شاعريءَ جو هي مجموعو 'ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان' هڪڙي بيحد سهڻي شاعر جي تخيل جو سادو اظهار آهي، جيڪو اوهان کي ضرور پاڻ وٽائيندو هن مجموعي ڪلام بابت وڌيڪ ڄاڻ وڃائجي ۽ اوهان اڳيان ان بابت ڪيترو لکي پيش ڪجي، بس اهو ئي گهڻو آهي ته جيترو به لکجي سو گهٽ آهي بلڪه ٻنهي گهٽ.

سو اوهان ڪتاب ۾ شامل ڪيل شاعري پڙهي ڏسو ۽ اسان کي پنهنجي راو بابت ضرور آگاهه ڪجو اسان کي اوسيئڙو رهندو. 'امرتا پبليڪيشنس' پنهنجي هن نوجوان شاعر 'وسيم حيدر' جو ڪتاب پيش ڪندي، گهڻي سرهائي محسوس ڪري ٿي. شال اوهان سڀني شاد آباد هجو. آمين.

فقير محمد ڍول

اربع، جون 21، 2023 ع

'امرتا پبليڪيشنز'

ايمس نمبر: 1- پاسر چيمبرس،

ميرپٿن فلور، حيدرآباد.

گادي کانو حيدرآباد

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

اوهان جو شاعر اوهان جي آڏو

[شاعر پاران]

غزل، منهنجي پسندیده صنف رهي آهي. گذريل ڪجهه سالن کان مسلسل لکندو رهيو آهيان. منهنجا ڪافي گيت ۽ غزل سنڌ جي نالي وارن فنڪارن ڳايا آهن.

منهنجو پهريون گيت ’گيت گر سر فضائن ۾ پئڪن پيا، روز سڌڙا ڪري خواب سڏڪن پيا‘ ڪافي پسند ڪيو ويو ۽ ان کي گهڻي پذيرائي به ملي. ان گيت کان پوءِ مون ۾ شاعريءَ جو اڃان وڌيڪ اتساهه جاڳيو ۽ خيال آيو ته ڪتاب ڇپائجي ۽ اها منهنجي خواهش به هئي جيڪا الحمدالله پوري ٿي ۽ بيحد سرهائي محسوس ڪري رهيو آهيان.

’امرتا پبليڪيشنس‘ پاران ڇپايل هي ڪتاب ’ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان‘ اوهان سڄڻ جي اکين آڏو آهي. ائون پنهنجي گهر ڀاتين جي لڏ گڏين نوازشن ۽ مهربانين جو ٿورائتو آهيان. جيڪي مسلسل منهنجي حوصلا افزائي ڪندا رهيا ۽ منهنجي هن سفر ۾ مون سان ٻانهن بيلي رهيا. خاص طور پنهنجن وڏن ڀائرن حسن ۽ ذوالفقار علي. هن جي محنتن ۽ شفقتن جي چانو ۾ منهنجي شاعريءَ کي ڪتابي صورت ۾ آڻڻ جو خواب پاڻءِ تڪميل تي پهتو. ڏئي، دو دعاڳو آهيان ته ڪريم رب کين وڪ وڪ تي ضرورين خوشيون عطا ڪري. آمين.

مون اڳ ئي ذڪر ڪيو ته هي منهنجو پهريون شاعريءَ جو ڳڻڪو آهي. تنهن ڪري ائون ڇپائي جي مرحلن ۽ شاعريءَ کي ڪتابي صورت

ڏيڻ وارن مرحلن کان ان واقف هيس. انهي سڄي ڪاوشن ۾ آئون دل جي
 اٿاڻ گهرائين سان منهنجي محسن ۽ محترم سائين 'محمود مغل
 صاحب' جو انتهائي ثورائتو آهيان. جنهن انتهائي شفقت سان منهنجي
 رهنمائي ڪئي ۽ منهنجي لاءِ اها به خوشيءَ جي ڳالهه آهي ته منهنجي
 ڪتاب جو بئڪ ٽائٽل منهنجي محسن سائين محمود مغل صاحب
 لکيو آهي.

آءُ ادب جي دنيا جو هڪڙو ننڍڙو شاگرد آهيان ۽ اڃان سڪان ٿو پيو
 ممڪن آهي، ڪجهه اڻايون رهجي ويون هجن، پر تنهنجي هوندي به اميد
 آهي ته اوهان سڄڻن کي هيءَ ڪاوش پسند ايندي.

وسيم حيدر ڪوسو

جُولاءِ مهينو 2023 ع
 سامارو

پراڻي ڳوٺ جي دنگ تان
لنگهي اڃ پار ٿي ڏسجي

مٽيءَ جا ٺاهي ڪجهه گهرڙا
پلا اڃ پار ٿي ڏسجي

پنهنجي لاءِ ٿو جيئي هر ڪو
ڪڏهن سنسار ٿي ڏسجي

وڪيري مرڪ چيڙن تي
وري ملهار ٿي ڏسجي

چونڊي ڪجهه گل چنبيليءَ جا
ڳچيءَ جو هار ٿي ڏسجي

ورهايون محبتون گڏجي
خوشين آڌار ٿي ڏسجي

-0-

ڄامشورا وڃوڙا سي وسرن نٿا
سنڌ ورستيءَ جا ڏينھڙا سي وسرن نٿا

پيار سان جو تڪيائين نگاهون ڪئي
نيٺ ڪارا ڪجڙا سي وسرن نٿا

رنگ سارو گلن جو نچوڙي ھرين
مينديءَ وارا ھٿڙا سي وسرن نٿا

زلف چوڙي، سنواري، سجائڻي جڏھن
وار ڪارا ۽ چڙا سي وسرن نٿا

من جي آڳر تي، ھو مور پيو ٿو ٽلي
پير پيارا، پدمڙا سي وسرن نٿا

(۱۰)

وري پور باغن ۾ اتين جهليا هن
نوان باب يادن جا پهر ڪليا هن

ڪٽل نيڻ آهن اوهان جي دڳن تي
اڃان آسرا ڪونه تنهنجا پليا هن

ڪري ياد ماضي بس ويهي رهياسين
ڪي ساڻي پراڻا اسان کي مليا هن

پيا خواب پتڪن گسن ۽ پنڌن تي
لڳي ٿو ته نيڻن جو رستو پليا هن

جي گنجي ته هن کي هي چڱو وڃي
ٿو ڪان پوءِ جذبا هي در در رليا هن

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ ٿو ڪان

جڻ سفر ۾ حيات ساري آ
مرڪ ٻوڏ پي چين تي طاري آ

تو سان ناتو منهنجو آ ائين جڙيل
جيئن وڻ سان جڙيل ڪا ناري آ

رات لوجاڳي ۾ وڻي گذري سڄي
ڏس ته نيٺن تي ننڊ جي خماري آ

ڪو ڏيئو ٿي هجي روشنيءَ جي لاءِ
مان سفر ۾ هان رات ڪاري آ

فرستن ۾ ڪڏهن ته مون کان پڇ
تو سواءِ زندگي ڪيئن گهاري آ

ٿي پياسين اڪيلا ته ڇا ٿي پيو
پاڻ سان ساٿ پنهنجو جاري آ

-0-

ڪا شڪايت رهي نه ا تو کان

اوهان سان ساڻ ڪينجهر تي
هلون اڃ پاڻ ڪينجهر تي

چانڊني رات جو سانول
آهي چانڊاڻ ڪينجهر تي

سڏن لهرون پيون توکي
وري آ هاڻ ڪينجهر تي

سڳند پئي آ هڳي ساري
آهي سرهاڻ ڪينجهر تي

ويهي بيڙيءَ تي پئي پاڻ
ڪيون رهاڻ ڪينجهر تي

-0-

ايندي ويندين كلين ٿو وڏي مهرباني
مون سان مُرڪي ملين ٿو وڏي مهرباني

لوڪ آڏو ڳلڻي عام مون کي منا
پنهنجو پنهنجو سڏين ٿو وڏي مهرباني

پنهنجي چاهت جو ڏيندي دلاسو پرين
هٿ هٿن تي رکين ٿو وڏي مهرباني

مون کي پنهنجو سمجهي دل جا سارا
حال مون سان ونڊس ٿو وڏي مهرباني

-0-

اسان جو جيون اڪيلو گذريو
ڪنڌيءَ تي بيٺل ڪنگور وانگي

ويو لنگهيندو وقت هٿن مان
جوانيءَ جي گذريل دور وانگي

اسان جا جذبا بهار جيڏا
جبل جي چوٽيءَ تي مور وانگي

تڪين پيا گلڙا بهار رت کي
چنڊ کي جن چڪور وانگي

پيو ٿو پتڪي سڪون لاءِ جيون
ولر کان وڇريل مور وانگي

پڙاڏو ڪوئي پڪار بڻجي
اڃان پيو گونجي شور وانگي

وسن ٿيون ماڪون پرھ ڦٽيءَ جو
سانوڻ گهٽا گهنگهور وانگي

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

نٿيون وسرن ملاقاتيون
اڪيون هن ديد لاءِ آيون

توڪي ساري ستا ناهيون
اوجاڳن ۾ ڪٿيون راتيون

اسان تنهنجي ئي يادن سان
کلي جهريون آهن پاتيون

جدائي جيءَ پئي جهوري
ڏکيا بس ڏينهن پيا ڪاتيون

گهاريون گڏ هيون تو سان
ڪيئي شامون ۽ پرڀاتيون

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

چڏي ڳوٺ تنهنجو لڏي. اڃ وڃون پيا
پرين تنهنجو پاڙو چڏي. اڃ وڃون پيا

پريل پٽ ۽ خهريل ڪو جهوپو ته ڏس
تنهنجي گهر اڳيان سواڏي. اڃ وڃون پيا

پري ئي پري کان پيا توکي پڪاريون
اهي سڏ ڪيڏا چڏي. اڃ وڃون پيا

ڪري نانءُ تنهنجي سڄيون ساريون مرڪون
توکي خوشين سان گڏي. اڃ وڃون پيا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

هي جوڀن جا ڏينھڙا الاءِ ڪيترا
درد دلبر نه ڏي ايترا ايترا

مان ته هر حال توڙي اڃان پيو پرين
ڇا ڪندا مشڪلون پيڇرا پيڇرا

تنهنجي موتي اچڻ جا دلاسا ٻڌي
دل ٿي ريجهي پئي آسرا آسرا

پيار پويٽ ته ناهي جو اڏري وڃي
تيز چولين جيان وهڪرا وهڪرا

سڀ سانڍي سنڀالي مون جوڙي رکيا
مون ڏي خط تو لکيا جيترا جيترا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اهو ڪار

[23]

روح ريجهي نٿو تو سوا او چري
تون هلي آ وري، تون هلي آ وري

آء گڏجي تڪيون هيءَ منظر مني
چنڊ چمڪي پيو رات تارن پري

ونگ زلفن جا ويڙهي ڪڪر چانه ڪر
ڏور مون کي نه ڪر پاڻ کان سانوري

هي جوين جا ڏينھڙا الاءِ ڪيترا
ايڏو بانور نه ڪر حسن تي بانوري

ڏس ملي ٿي نٿو وس هلي ٿي نٿو
سار تنهنجي وري اڃ بٽي آ هري

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

ايتو ناراض پي نه ٿيندو ڪر
ڪڏهن ڪڏهن ته من ايندو ڪر

ٿيون اداسيون وڃن وڪوڙي ڇپي
ايتو جلدي هتان نه ويندو ڪر

ڏس بهار آئي آ، هليو آ تون
ڏس دلاسا رڳو نه ڏيندو ڪر

بس اها التجا آ توکي پرين
ٿورو مون ڏي پي تڪيندو ڪر

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اتر کان

وڻيو منظر نظاري جو
گڏيءَ تي شام ڏاري جو

گڏيءَ تان رات جو ڏسجي
چمڪڻ چنڊ ۽ تاري جو

گهلي پئي هير آ ٿڌي
ڪو جهوٽو چڻ اونھاري جو

وڃن آهي گڏي تو سان
وري وريو وسڪاري جو

تري آيو آ نيٺن تي
تصور سال ساري جو

-0-

۱ گڏي: مٺي شهر جي مشهور پٺ

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

ڪڏهن محب توسان جفائون نه ٿينديون
اسان کان اوهان جون ڳالھون نه ٿينديون

پئي گونج گونجي ڪري توکي سڌڙا
صدين تائين پيهر صدائون نه ٿينديون

اسين توکي چاهي چريا ٿي وياسين
وري ڪڏهن اهڙيون خطائون نه ٿينديون

جوانيءَ جو جڏهين لهي سج هي ويندو
ٿڪي ناز پوندا اداون نه ٿينديون

چڻي پڻ پوندا خزان رت ۾ جڏهين
تڏهن وڻ گهاٽي جون چانئون نه ٿينديون

-0-

ڪا شڪايت رهي نه ا تو کان

روئي روئي پيا ڪلون هاڻي
آخري پيرو پيا ملون هاڻي

سڌڪي سڌڪي چيائين او ساڻي
آسرا سارا ٿا هلئون هاڻي

گهوڙا گل تان جو سمنڊ چوليون ٿيا
نير ڪارا ٿيون گلون هاڻي

تو ڪان پوءِ تون ٻڌاءِ او ساڻين
سور ڪنهن سان پلا سلون هاڻي

هٿ هٿن ۾ ڏئي چيائين روئي
ٿي گهڻي دير آ هلئون هاڻي

-o-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

منهنجا سارا گيت اوهان لڻ
چاهت، محبت، پريت اوهان لڻ

من ۾ جيڪي ساز چڙيا سي
سارا سر سنگيت اوهان لڻ

جيڪا رکي هئي سا ئي اڃان آ
محبت واري ريت اوهان لڻ

جيئن ۾ جا حاصل ڪئي مون
منهنجي ساري جيت اوهان لڻ

“

ڏرون جي بهارون، اوهين ياد آيا
اوهان کي پيا ساريون، اوهين ياد آيا

ڏنو جوڙ ڪوئي ملندي جڏهن پي
ڪيون سين پڪارون، اوهين ياد آيا

تڪي راه رستا اوهان جي اچڻ جا
پيا ٿا نهاريون، اوهين ياد آيا

چمن کي مبارڪ گلن جي تڙن جي
بهارن ڪيڪاريون، اوهين ياد آيا

اوهان جي محبت اسين پنهنجي دل مان
پلا ڪيئن وساريون، اوهين ياد آيا

ٿيون سانجهي صبح نير رڻ جهڙو وسائڻ
هي اڪڙيون ويڄاريون، اوهين ياد آيا

-0-

وساري چڙيو تو نه وساري سگھياسين
نه ٿي من پنهنجو ڌناري سگھياسين

جڏهن کان ٿيا دور آهيون اوهان کان
نه ريجھائي من ڪنهن سھاري سگھياسين

اوهان کي مبارڪ هجي شال منزل
اسين ڪونه پھچي ڪناري سگھياسين

سڀئي زخم دل جا سنڀالي وٽئون ٿا
نشان نه رھيو نه ڊيڪاري سگھياسين

-0-

پل چڙي ڏي وري پيا هيٺنداسين
پيا هوائن کان تنهنجو پڇنداسين

مسڪرائي سڄن سان ملو پر
ها اڪيلي ۾ خوب روئنداسين

زحر تازا وري نه ٿي جي پيا
ڪونه توکي ڪڏهن سڏينداسين

تون وري اڃ اهو آ تو سان وڃن
گل کڻي آجيان لاءِ پيئنداسين

ڏيئي لوريون نيٽن کي ننڊن جون
روز خوابن ۾ تو سان ملنداسين

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو ڪر

ٲونءون برسائ ؤون اء وسن ئيون ٲيون
كاريون كءليون اءيون ٲءن ئيون ٲيون

رنگ انءلئ ؤيان هن نءري ويا
نظرون هرئيء وانءي ئكن ئيون ٲيون

تنهنءي ٲازيب تي مور ؤهريون هن
ءيرون ؤر ؤر ؤري وءن ئيون ٲيون

تنهنءي ٲاران لكيل ؤنيون ؤءءي
تنهنءا ؤس ۽ ٲتا ٲءن ئيون ٲيون

سك ۽ سوز ۾ ؤينهن ؤءرن ٲيا
يادون ؤس ؤيٲرو رلن ئيون ٲيون

هو ؤءهن ٲي نه موني اينءو وري
۽ ؤيائيء ؤهڙيون ؤئن ئيون ٲيون

(۱-

گيت گرم سر فضاءن ۾ پئڪن پيا
روز سڌڙا ڪري خواب سڌڪن پيا

جيءُ جُهرِي آ پيو توکي ناهي پتو
لب تلاءِ اڃ پي ٿا مرڪن پيا

ٿي ويا رول راهن تي رولاڪ هون
گس، گهٽيون، گهيڙ سارا وسرن پيا

ياد پيا ٿا ڪيون ڳالهيون پلجي وٽل
لفظ لهجي ۾ هر هر ٿا اٿڪن پيا

سُرمڻي رات ۾، سوچ ڪُوکات ۾
هوريان هينئڙي اڏما نڪرن پيا

-(-)

رڻ تي رڻ جهڙو رات ڪاري آ
تو سان ڳالهائون ڪندي گذاري آ

تنهنجي محبت جو وڏو ڳهرجي
من جي ڌرتي سڄي اُڃاري آ

تنهنجي موٽڻ جا آسرا آهن
دلڙي آت ڏي ڏتاري آ

تو ٻڌايان ته رات ڪيئن گذري
چنڊ تارا ٽڪي گذاري آ

-0-

منهنجو من گل ٻاٽيءَ وانگي
تنهنجون نظرون ڪاٽيءَ وانگي

نو لاءِ جن نه پراوا ٿياسين
مون لاءِ تون گهر ٻاٽيءَ وانگي

جيون جذبا ڳالهيون ٻوليون
مون سان گڏ هن ساٿيءَ وانگي

سوچن جون اونهايون دل کي
روز لڳن ٿيون ڪاٽيءَ وانگي

تنهنجا گيت ۽ گستا سارا
مون لاءِ چلن هن ماڪيءَ وانگي

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کڻ

تو سواء جيءَ ڪي چڻ پيو جهورو لڳي
آءُ ڪينجهر وري ڪو هندورو لڳي

ڏس هوائن جي هٻڪار مهڪي پئي
ڪيڏو سهڻو ٿو ڪينجهر نظارو لڳي

سڪ ساري پئي، بس پڪاري پئي
ٻاٻيهو مينهن لاءِ جيئن اچارو لڳي

هير آهي گهلي تون به آءُ هلي
من منهنجي ڪي ڪوئي سهارو لڳي

-0-

ڄڻ هيئنڙي ۾ پيا ڌار لڳن
جيئن گلڙن ۾ ٿا خار لڳن

سوچ ۽ لوچ جي ۾ وائي تي
شل خواب اسان جا پار لڳن

تنهنجي لفظن جي تڪ تيڙيءَ جا
ٿا ڏينهن ۾ سٺو سٺو وار لڳن

اڄ دل تي چوي مان توکي ٻڌان
ٿا گستا تنهنجا قرار لڳن

وڪريل زلفون ڪاريون ڪاريون
ڄڻ نانگ پيا ڪارا وار لڳن

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

آء هوائن ٻي چنگ چوريا هن
آس سڀ انگ ونگ جهوريا هن

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان
مون ميارن جا ڏنگ موڙيا هن

زندگي درد جي ڪٿا ٿي آ
مون رڳو سوڌ ٿي نه سورياءِ هن

توڪي ساري گهڻو رُنو آهيان
خواب لڙڪن سان گڏ لوڙهيا هن

ڪو ٻنڄي ڏي پلا پرينءَ کان اهو
چو نينهن نانا مون کان توڙيا هن

-(-)-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

اک ۽ ٿوهر ترڪن پيا ٿا
خواب دڳن تي مرڪن پيا ٿا

ٻي ٻي ٽيڪيا ڳوڙها ڳلن تان
ٻوندين وانگي ٻرسن پيا ٿا

سور نوان هر روز سنبرجي
لوڻ ڦٽن تي ٻرڪن پيا ٿا

توڪي ڏسڻ لاءِ نيڻ اسان جا
هاڻ ڪيڏو ترسن پيا ٿا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه ا توکان

پوڙيون پوڙيون نشيليون اڪيون
جڻ ته طوفان، سمنڊ چوليون اڪيون

ڪين سمجهي سگهيو نه آهي ڪو
توڪي ڪهڙيون مليون پروليون ڪيون

مان چٽائي ٽڪيندو هوس اِهي
ناڙ سان پُر ٿيل نخريليون اٿيون

تن کي پيهر ڏسڻ لاءِ واجهايان
ڪيڏو آهن مون تنهنجيون گوليون اڪيون

خواب منظر نه وسري آءُ سگهيس
جيئن صبح جو مون پنهنجون گوليون اڪيون

-0-

رہو رات راتا کیوں کی رہائیوں
وہی ساریوں سپی گالہیوں پرائیوں

ذنی دینہن تیا ہن، لگی سیک آہی
سویں تو ری ساجن ہن راتیوں وہائیوں

لگی لوری من کی، من تنہنجی ٹی آہی
اگن پنہنجی مٹا توکی کیئن آئیوں

جھلیا ہور باغن، بس ہیکار آہی
ہلی آء ہائی ہیو کجھ نہ جائیوں

ویوں مرکون وسری آہن سپ اسان کان
ٹیوں گڈ آہن، سی دردن کھائیوں

-0-

اکین ۾ اداسین جا پھرا لڙي پيا
غمن گوندڻ جا سي ميڙا مڙي پيا

تصور اوهان جو تري جيئن آيو
تي زخم تازا وري اڄ ڪڙهي پيا

محفل ۾ هن کي اڃانڪ ڏٺوسين
وري نيڻ هن ساڻ پيهر اڙي پيا

خوشين پاتيون جهمريون آهن اندر ۾
چنل هن سان ناتا وري اڄ جڙي پيا

-۱-

ڪا شڪايت رهي نه آهي ڪا

نيئن جي ڪنهن گهري ڪن ۾
ڪو خواب ته آخر اچڻو هو

رابيل تڙيا پئي جر مٿي
ڪا ندي هئي يا جهڙو هو

خاموش رهون يا ڳالهايون
ڪو فيصلو نيٺ ته ڪرڻو هو

لڙهن ٻڏڻ جو خوف پي هو
۽ دريا پار پي ڪرڻو هو

ڪجهه گهاءَ ته ڏاڍا گهرا هئا
پاتال مان پاڻي ڀرڻو هو

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اٿس کان

هڪجي پيون هوائون وري شام ڌاري
فضائن ۾ آنجل پيو هو اڌاري

پکين جي ولر ۾ فقط هڪڙي ڪونج
چو تڙي پئي هن ڪنڌي هن ڪناري

سنائن ۾ آئي صدا آهي ڪنهن جي
حياتي حياتي پيو ڪو پڪاري

رهيو معاملو سار جو ساڻ دل سان
خزائن، بهارن، سياري، اونھاري

پئي تمڪي بر ۾، ڪا ئي باهڙي
اڪيلو جهڳي ۾ ڪو تاندو ٿو ٻاري

پلا ڪهڙو ٿيندو وڌڪ حوصلو
جيئون پيا ٿا پنهنجي ئي سهاري

- (1) -

ڪيڻ ڇڏيان

توڪي دل مان ڪيڻ ڏڪاري ڇڏيان
وس ۾ ناهي جو مان وساري ڇڏيان

سمنڊ جون چوليون موج ۾ آهن
ڪيڻ ٻيڙيءَ کي بي سھاري ڇڏيان

ھو اچي پيو ملڻ لڻ مون سان اڃ
آجيان لڻ ڏيئو ڪو ٻاري ڇڏيان

ڏي اجازت لکيم جو تولڻ گيت
ساري محفل ۾ سو جهونگاري ڇڏيان

غمر نه ڪر منهنجي ٻڌڻ جو ساٿي
هل ته توڪي هلي ڪناري ڇڏيان

-0-

ڪهڙي ڀل جا مسافر ٻڌ
رڳو هڪ رات ترسين ها

ڙت سانوڻ ڪڪر وانگي
بڻين گهنگهور برسين ها

ميجان ٿو هڻين رٿل ليڪن
جي پرڇاير ته پرڇين ها

اهو ارمان بس آهي
اسان جو پيار پرڪين ها

-0-

لڏي پئي لوڏ تاريءَ ۾
تڙيو جن گل واريءَ ۾

رهيو محور آ نظرن جو
سدا محفل ساريءَ ۾

اسان جا خواب ٿيا پوڙها
اوهان جي انتظاريءَ ۾

خزائن جا اسين مهمان
اوهين آهيو بهاريءَ ۾

اسين تو بن ائين آهيون
مسافر رات ڪاريءَ ۾

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اٿن کان

ڪنڌيءَ تي راڻيل ٿرندا ته هوندا
اڱڻ تي اڃان مور نچندا ته هوندا

سفر تي اوهين جو سنڀري وڃو ٿا
دڳ لوهان کان اسان جو پچندا ته هوندا

پڪي پائي پاڪر چولين ڪي هر هر
سندوءَ جي ڪپن تي ترندا ته هوندا

صحرا ٿل جي واريءَ تي اڃ پي
ڦل نيرا اکن تي ڦٽندا ته هوندا

خواهشن جي گهيري ۾ پنهنجا سڀنا
چاهتن جي جزيرن ۾ هلندا ته هوندا

-۱-

ننڊ نيشن مان وٺي اُڏري آ
تون به خوابن مان هاڻي نڪري آ

پيار جي پيڙي آ ڪناري تي
تار دريا مان هاڻي اُڪري آ

تو سواءِ ناهي مزد يار رهيو
زندگي هاڻي وڃي وڪري آ

آهي هر هڪ گهٽيءَ ۾ سرهاڻ
هاءِ، هوءَ شهر مان جو گذري آ

پاڻ وڇڙياسين جنهن مهل ساجن
سا گهڙي پل نه مون کان وسري آ

-۱۱-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

تو وڃن ڪيو آ موٽڻ جو
بس اهو دلاسو ڪافي آ

جو منهنجي آڏو گذري ويو
سو شخص اهو ئي ساڳي آ

هٿ ساٿ نپاڻڻ اوکو آ
تو سمجهيو اڪ جي ماڪي آ

ڪجهه ياد اٿي يا وسري وئي
تنهنجي ننڍپڻ جو ڪو ساٿي آ

اڄ ننڊ به ناهي نيشن ڪي
۽ رات به وئي ٿي آڏي آ

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اهو ڪان

ائين هڪدم رسي نه وڃبو آ
ڪجهه نه محفل جو مان رکبو آ

رنجشن ۾ رکيو پي چاهي مٺا
پيار ڏبو آ، پيار وٺبو آ

ها وسارڻ ۾ ورهيه لڳندا هن
آسرو ائين ٿورڻي پلڻو آ

پنهنجي آتم ڪٿا لکڻ لاءِ
ورق ماضيءَ جو وري پڙهيو آ

پيارو ماڻهو جي گڏ سفر ۾ هجي
حال جهڙو پي هجي هليو آ

۵

چنبيلي گل جي خوشبو
اوهان جي ياد ڏياري وئي

ڏنر ٿوندي ڪا ٿي پيڙي
دريا جي هن ڪناري وئي

وڳي اڌ رات جو پائل
مون کي ننڊ مان اٿاري وئي

خطا ٿي هوش ويا منهنجا
هو جو مرڪي نهاري وئي

موڪلائيندي هو مون کان
اڃ ڏاڍو روئاري وئي

-0-

من جي ڌرتي ناري وڃ
هينئڙو آهي باه اسان جو

يادن جا هن ڍڳَ ذهن تي
بار ته ٿورو لاه اسان جو

تو بن جيئون خالي خالي
ڪجهه ته ڪر ويساه اسان جو

ڪيسين رهندا زخم هي تازا
نيٺ ته پريو گهاء اسان جو

-0-

ڪ شڪايت رهي نه ا موڪل

ٻهار رُت ۾ رجي پيا هن
ڪڻڪ جا سنگ پجي پيا هن

اسان نه آجا اڃان نه ٿياسين
سور مڙهي ڪجهه بچي پيا هن

چمن به مهڪي پيو آ سارو
گلن تي رنگ رجي پيا هن

گلاب گهيري ۾ آ ڪنڊن جي
ٿي هٿ زخمي سڄي پيا هن

خوشين لاءِ واجهائي ورهيه ٿيا هن
ڄڻ سور سارا گچيءَ پيا هن

لوهان جون يادن اسان جي سانجهي
لکي ٿو ميلا مڃي پيا هن

-0-

طا شڪايت رهي نه ا تو کان

خزان جي پن وانگي ڄڻ
جڻيا آهيون پريا آهيون

پاڻي پاڪر چولين ڪي
لهرن مان تر يا آهيون

وجو موٽي او اوجاڳا
ٽڪي هاڻي سٺا آهيون

اسين دردن جي جهوليءَ ۾
ڏکيا ڏاڍا پريا آهيون

وڏيون ڪي منزلون جهاڳي
بس هاڻي ئي وريا آهيون

-0-

اداسين جا ڏيئا اجهائي ڇڏيا هن
اسان درد پنهنجا لڪائي ڇڏيا هن

ٽڪل پي هياسين پر هلندا رهياسين
سفر منزلن تي گتائي ڇڏيا هن

اوهان کان پوءِ اسان جي آڱڻ جا
خزان گل سارا سُڪائي ڇڏيا هن

ڪري الوداع سڀ غمن کي اسان
درد ماضيءَ جا سارا پلائي ڇڏيا هن

-0-

کلیاسین، رُناسین مڙئي خير آ
جلیاسین، ہریاسین مڙئي خير آ

اوهان کي مبارڪ سیجئون گلن جون
کنڊن تي سُناسین مڙئي خير آ

سڄي رات توکي کِلائي کِلائي
اسین جي رُناسین مڙئي خير آ

اوهان کي رسائي منزل تي ساڻي
جي رستو پُلیاسین مڙئي خير آ

-0-

کا شکایت رهي نہ آ تو کان

اچو مون کي ساجن ڪلائي وڃو
گلن کي گلن سان ملائي وڃو

گهڻا ڏينهن ٿيا گهر ۾ اونداھ آ
ڏيڻو ڪنهن ڪنڊ ۾ جلائي وڃو

پيا پيچرا پنڌ ۾ ھن ڪٽي
متان مون کي ساجن رلائي وڃو

ملڻ پنهنجو هاڻي ٿئي يا نہ ٿئي
سڀئي رنجشون اڄ پلائي وڃو

-0-

اوهان جي دل تان لهي ويا هُون
ڦڙو ڦڙو ٿي وهي ويا هُون

اسان لاءِ ٿيندو نه ڪر پریشان
ڏکڻ سان هاڻي نه ٿي ويا هُون

اڃان پي آهي رنل اسان کان
اسان نه هن ڏي ڪهي ويا هُون

تنهائي هاڻي ڪندي پلا ڇا
اڪيلا گهر ۾ وهي ويا هُون

-0-

ڪلي ڪلي تي شباب وانگي
اوهان جو جوين گلاب وانگي

اسان جي نيٺن تي ڦٽڻ چانيل
اوهان جون نظرون عقاب وانگي

ڪڏهن پي پڙهجي سگهيو نه جيڪو
اسين تنهن بند پيل باب وانگي

-0-

رڻو آ رات ڌاري ڪو
ويو جن ماه باري ڪو

قدم ويا هن کي منهنجا
ويو اهي نهاري ڪو

سهارا سڀ ڏني پهرين
ڪري ويوسي سهارو ڪو

اٿي اڌ رات ڌاري جو
پيو توکي پڪاري ڪو

ڪري چولين حوالي جن
کلي بيٺو ڪناري ڪو

0-

جڏهن تو جهومي جهونگاريا
ته گيت سارا گلاب ٿي پيا

پڇي پيا نيئن جا بند سارا
اکين ۾ ڳوڙها سيلاب ٿي پيا

اسان تي قسمت رهي مهربان
سوال سارا جواب ٿي پيا

اڳهور نند ۾ ستل ڪي جذبا
جاڳي پيا ۽ بيتاب ٿي پيا

هيا هوائن ۾ جي اجهڻا
ڏيڻا سي چمڪي مهتاب ٿي پيا

-۱-

هي منزل جيون ساري جي
چڻ ٿڌڙي رات سياري جي

جنهن مند، لڏي ويا جوگيٽڙا
سا موسر هڻي وسڪاري جي

ڇا ڳالهه ڪجي تن نيٺن جي
چڻ چولي سمنڊ ڪناري جي

بس جل ٿل ڪري وئي من سڄو
هوءَ بارش بادل ڪاري جي

اڄ نظرن سان سيراب تون ڪر
پڇ اڄ نه هن اڃياري جي

0

ڪا سار پئي جاڳي
جهونگار پئي جاڳي

تو ناز مان سڏيو سا
پُڪار پئي جاڳي

گذريو آ هو گهٽيءَ مان
هٻڪار پئي جاڳي

موڪل خزان آ ورتي
۽ بهار پئي جاڳي

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ ٿو ڪان

توڪي ساريون پيا. لڙڪ هاريون پيا
گس. گهتيون. رستا. نهاريون پيا

هن جي محفل ۾ هن جي ئي سامهون
هن کي ڏسندي ئي نين ناريون پيا

ياد توڪي ڪري. پري ٿڌڙا
سامه هي. پاڻ کي ئي ڳاريون پيا

تنهنجي راهن کي آجيان لاءِ پرين
وک وک تي بيهي سينگاريون پيا

بس حياتيءَ جا ڏينھڙا هن کان سواءِ
ڪيئن ٻڌايون ته ڪيئن ڳهاريون پيا

- (۱) -

پڪي پيا ٿا ٻولين، باڪ ڦٽي آهي
ڪرڻا پيا ٻڌائين، رات ڪٽي آهي

حسرت پري نگاهه سان تصوير ۾ مصور
ڪنهن شام جي منظر جي تصوير ڇڏي آهي

ڪجهه ڏور هتان کان هي آواز ٻڌم ڪهڙو؟
چيرون وڃن پيون يا ڪا چير ٿئي آهي

مان چرڪ پري ڇا لاءِ اڌ رات پيس جاڳي
ڪنهن خواب هو جاڳايو يا ننڊ ڦٽي آهي

محفل تي چو ايڏو سٺو آهي چانبل
خاموش آهي راڳي يا ڳالهه ڪئي آهي

(۱۰)

گلابي چين جي صدا تي وياسين
جواني الهڙ جي ادا تي وياسين

ڪري خواب سارا اوهان جي حوالي
پري ئي پري کان ودا تي وياسين

پاڻي گل گرائي وڌائين جو پاڪر
ويو ساهه نڪري ٿڌا تي وياسين

هيا ڪوڙ جهرا محفل سڄي ۾
الاءِ ڪيئن توتي فدا تي وياسين

محبتون اسان جون پڄاڻيءَ تي پهتيون
اسين روئي روئي جدا تي وياسين

-۰-

بادل ٿر ۾ ٻرسيا آهن
مارو پتن تي ترسيا آهن

چوئري آڏو چنڊ پئي چمڪيو
۽ چوڙا تولا ڪڙڪيا آهن

مارو سارا موج ۾ آهن
مال وٺائڻ وڙڪيا آهن

پتن آ پاتو سائو جوڙو
ٿر ٿر ٿوهر ٿرڪيا آهن

تنهنجي ياد جا شعلا من ۾
پڙڪا ڏيئي پڙڪيا آهن

-۱-

آجيان لاء گهر کليو ٿي رهيو
تون نه آئين ٻرين در کليو ٿي رهيو

ويو هان پلحي منزل پنهنجي
دل دڳن تي ائين رليو ٿي رهيو

مان ڄاڻان ٿو تون نه ايندين وري
آسرو تنهنجو پليو ٿي رهيو

رات اونداهيءَ ۾ روشنيءَ لاءِ
هڪ ڏيڻو ٿي هيو جليو ٿي رهيو

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ ٿو ڪان

ڪو ٻنگ چريو آ چانديءَ جو
يا ساز وڳو آ آڌيءَ جو

دڳ مسافر پلجي ويو آ
ترسيو هو جو آڌيءَ جو

ڄمن پيو احوال ٻڌائي
هير ٿڌيءَ هيڪانديءَ جو

-0-

نيٺ لڙڪن سان آلا ڪري ٿو وڃي
هُو پري ٿو وڃي، هُو پري ٿو وڃي

اڪ ڪڪوريل سان هر هر نگاهون کڻي
موج دريا حوالي ڪري ٿو وڃي

هيرون هينٽڙي ۾ چڻ هري هن پيون
ياد جيئن جيئن مون کي ڪري ٿو وڃي

ويندي ويندي واکا ڪندو ويو هليو
چڻ صدين لاءِ صلبئون ڪري ٿو وڃي

-0-

تارا تڪيندي رات وڻي گذري
توڪي سڏيندي رات وڻي گذري

چرڪ پڙي پيا چلڪي سڀنا
ڳوڙها اڳهيندي رات وڻي گذري

ساڀيان ٿيڻ کان اڳ ٿئي پيا
خواب جوڙيندي رات وڻي گذري

تنهنجي گهر جي کاڌي ڳلي وڻي
رستا ڳوليندي رات وڻي گذري

تنهنجي تصويرن سان پنهنجا
سور وٺيندي رات وڻي گذري

هاڪ ڦٽي وڻي تون نه آئين
آس پليندي رات وڻي گذري

-0-

رنگ بهارون آيون ميڙي
گلڙن کي پونرو پيو چيڙي

جهريون پائي مور نجي پيو
رنگ ٻرنگي پنک پکيڙي

هر هنڌ تنهنجي سونهن جا چرچا
ڳالهيون هليون پي اوڙي پاڙي

ڏس وسي ٿو بادل ڪيئي
ڏور وسي پيو ڳوٺ ۾ ڪهڙي

رات آ اوڍي سرمشي چادر
يادن کي خوابن ۾ ويڙهي

-0-

ساجن منهنجو منڙو ٻر ٻر
مينهن بنا جيئن مارو ٿر ٻر

آءِ هلي تون، آءِ هلي تون
توڪي ويهاريان پنهنجي ٻر ٻر

لوڪ اڳيان ٿي مرڪان ويٺي
روٿان ويٺي پنهنجي ٻر ٻر

کوھ تي ويندي، پاڻي پويندي
عڪس نهاريان تنهنجو جر ٻر

تنهنجي اچڻ جا گس نهاريان
صبح سانجهي اڪڙيون در ٻر

موت، بهارون موٽي آيون
ساوڪ ساوڪ ساري ٿر ٻر

-۱-

چير چر چر ڪندي هو هلي ٿي اچي
رقص ساري ڪندي چڻ ڳلي ٿي اچي

خوشبو خوشبو هوائون هڳي هن پيون
چڻ گلن ساڻ تازو ملي ٿي اچي

هوش، ساعت ۾ سارا هن وڪري ويا
تهڪ ڏيندي جيئين هو ڪلي ٿي اچي

وک وک ٿي آ وڙڪا، گلن چانو ڪشي
مور وانگي جيئين هو ٽلي ٿي اچي

نظرون هن کي تڪينديون ٿي رهجي ويون
چڻ چمن جي ڪا نازڪ ڪلي ٿي اچي

-0-

آءِ اسان جي سار لھي وڃ
ساجن ھڪڙي رات رھي وڃ

مرجهائن ٻيون من جون مڪڙيون
دل کي آلت يار ڏئي وڃ

جُٺ جُٺن تي ڇو آ چانيل
مرڪي مرڪي ڪجهہ نہ چئي وڃ

ھيل اسان ڏي ڇو نہ تون آئين
برجي پئو من ھاڻي لھي وڃ

-0-

سانوڻ رت ۾ ساجن سائين
تون ئي نه ناهين تون ئي نه ناهين

توڏي تڪيان بس توڏي نهاريان
آڏيءَ رات کان ساجهر تائين

تو بن هاڻي ڪجهه نه وڻي پيو
مون کي ايڏو چوڻو پائين

پن چڻ رت ۾ مون لاءِ سائين
باغ بهاريون سانول آهين

تو لاءِ منهنجو منڙو ماندو
مون کي ايڏو چوڻو سڪائين

-0-

ڪا شڪايت رهي نه ا تو کان

تو ٿي ته چيو جانان هل سمنڊ ڪناري تي
۽ پير ڪئون گڏجي هڪ ٻئي جي سھاري تي

نيٺن جي گھٽا گھاتي ۽ ساڻ تنهنجو ساٿي
سڀ هوش وڃاياسين تنهنجي اک جي اشاري تي

گھنگھور ٿي وسي پئو سانوڻ جيان او سانول
ساوڪ ٿي پئي سموري، هن روح اُڃاري تي

آ سمنڊ به سُرماڻي، چوليون ٿيون سڏن ساٿي
بس يادون رهيون آهن گڏ مون سان ڪناري تي

-0-

درد جي آتم ڪٿا لکون ويٺا
ڏينهن ماضيءَ جا سٺا لکون ويٺا

زلف جهري تي جو پهريدار ٿيا
وار ڪارن جي سا گهٽا لکون ويٺا

گفتي گفتي ۾ تاثير هئي ماڪي مثل
لفظ ڪيڏا هيا منا لکون ويٺا

پنهنجا حال پي اسان سان اور سڄڻ
اسين نه بس لکون، لکون ويٺا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ ٿر ڪان

اوهان سان وفائون، وفائون ڪيون هن
اڃ يادن اوهان لاءِ صدائون ڪيون هن

وڏي ناز سان هن نيشن تي منهنجي
سندء وارن سنديون گهٽائون ڪيون هن

پلا ڪي بهارون گذريون هتان کان
باغن ۾ گلڙن پچائون ڪيون هن

چڙي پيو جو محفل ۾ موضوع وفا جو
اتي ڪيئن چئون توجھائون ڪيون هن

وڏي حسرتن سان نهاري اوهان ڪي
نماڻيون نماڻيون نگاهون ڪيون هن

حظا هوش منهنجا ڪري وٺن هليو تون
غضب جون اوهان اڃ ادايون ڪيون هن

“

توڪي ڪيڏو ماڻو ٿي ويو
تو ٻن جيون ساڻو ٿي ويو

صبح سانجهي تنهنجو شهر
هاڻي اسان جو ٺڪاڻو ٿي ويو

نيٺ اڃان ٿا وينا ڳولهي
خواب اکين ۾ پراڻو ٿي ويو

مرڪي مرڪي ملندي سڀ سان
مون کي ڏسي ويڳاڻو ٿي ويو

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آهي

اي منزل مان تنهنجي نظري آهيان
مان سفر ۾ آهيان، مان سفر ۾ آهيان

هو سڌائين جو مون سان رهي ٿو رڻل
ڪيئن پرجائجي ان چڪر ۾ آهيان

اڄ به نيٺن تي تنهنجون خمريون آهن
پيار تنهنجي جي ڪيڏو اثر ۾ آهيان

چوڻ ٿو ته، ”آيدو تون رلندو نه ڪر“
مان مسافر ڪنهن وڃڻ لڳو ۾ آهيان

-۰-

پل مون کي کڻي وساري ڇڏ
ڪو ڏيئو ئي مون لاءِ ٻاري ڇڏ

ڳوڙها نيٽن ۾ پيا هڻن چوليون
پائي پاڪر مون کي ڪناري ڇڏ

پاڻ سان ساڻ وٺي هل مون کي
ڏس اڪيلو نه بي سهاري ڇڏ

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اهو ڪان

سڀ ميارون تنهنجون لاهيون پيا
ڏس ته ڪيڏو توکي چاهيون پيا

تون سدائين ائين ڪلندو رهين
هاڻ روئي توکي ڪلايون پيا

عشق ۾ گهوتي تنهنجي نازن کي
سُرمي وانگي اکين ۾ پايون پيا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

اپ تي تارا چمڪن پيا ٿا
هڪ ٻئي سان چڻ مرڪن پيا ٿا

آڏيءَ رات جو خواب گڻن تي
تنهنجي ڪارڻ تڙين پيا ٿا

پل تون پاڻ کان مون کي لڪائج
نيڻ نه توکي ڳولهن پيا ٿا

تو وانگي سڀ خواب به تنهنجا
هوريان هوريان سرڪن پيا ٿا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آهي ڪا

هُن جي لڙن تي جيئن مرڪ طاري ٿئي پئي
هُن حياتيءَ مٿان چڻ برف باري ٿئي پئي

زلف زنجير ٿيا هُن، هُن جي جهري مٿان
ايڏي اونداھ آ رات ڪاري ٿئي پئي

منهنجي نيٺن تي جيئن هُن هٿا رکيا
نشيلي نشيلي خماري ٿئي پئي

تون ٻڌائي پرين مان ٻڌان ٿو پيو
جا اڏوري هئي ڳالهه پوري ٿئي پئي

اي خزان هاڻي موتي هلي وڃ هتان
اڃ منهنجي اڱڻ تي بهاري ٿئي پئي

-0-

وري تا گونجن پيا پراڌا
اسين دڳن تي پڪار ٿياسين

هياسين پياسا اسين پنڌن ۾
پري پيالا چڪار ٿياسين

جڏهن پي اکڙين پڳي کا آرس
اسين ننڊن جا خمار ٿياسين

گلاب ڳليون پيون ٿيون مهڪن
اسين گهٽين جا سينگار ٿياسين

ڪلهن تي پنهنجا وزن ستياسين
ڪڏهن نه توتي ڪو بار ٿياسين

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

تري مرڪ آئي ڪومايل چين تي
وئي رات برسات پوئڻ پٽن تي

وري آيون موٽي چاهي تي مرڪون
آهن تهڪ ڪجهيون اڱڻ ۾ ڪن تي

وري واري ٿر ۾ مهڪي پئي آ
پهريو وس نيرو گلن آ اکن تي

ڪٿي ڪوڙ خوشيون بوندون جو آيون
لڳو ڄڻ مرهر پرائي ڦٽن تي

-0-

جڏهن ملي ويندو آهين
ڏاڍو ياد ايندو آهين

رابيل جن نرن ٿا پيا
جڏهن منا کلندو آهين

ڪجل پتل ڪارا ڪارا
نيڻ جڏهن ڪڏندو آهين

ڪٿ ٿي ناهي ڪيئن ٻڌايان
ڪيڏو مون کي وڻندو آهين

~0~

ڪا شڪايت رهي نه آ ٿو ڪان

جيئن گذري گذاري آهي
زندگي ها سنواري آهي

جا وٺي وڃي منزل ڏي
راه سا ئي نهاري آهي

جڙيل جند هجي جن سان
جندڙي تن تان واري آهي

جيئون جي هر گهڙي ساعت
پنهجن سان گهاري آهي

ڪري حوالي پاڻ سوچن جي
حياتي ائين نه ڳاري آهي

-(--

چانڊوڪي رات جا منظر وسريا ڪٿي آهيون
گهمياسين جن دڳن تي ويندا سڄ لٿي آهيون

پلا چا پيار ۾ ايڏو ناراض ٿيو آ
پڇندو ته ڪر ساجن توکان پوءِ ڪٿي آهيون

سندو ڪناري گڏ گذاريون سين گهڙيون
اڪيلا تنهنجي يادن سان ويندا اتي آهيون

اسان جي من ۾ نفرت جو ٻوٽو ٿي ڦٽو ناهي
اسين ته پيار جا هر هنڌ ويندا سڄ چٽي آهيون

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ توکان

انڌيري رات ۾ ڪوئي
ڏيئو ڪو ڏور پيو چمڪي

تنهنجي يادن جو من ڇڙ
وڏو جن مڃ پيو ڀڙڪي

ڏني دستڪ هوائن هئي
مون سمجهيو در پيو ڳڙڪي

ڪري ويو زخمر تازا هو
باه تي تيل جيئن ٿڙڪي

نئون اڃ سنو پيو سنبري
صبح کان اک پئي ڦڙڪي

- (1) -

حياتيء م هٿرو شخص
ٿڌي ڪنهن هير وانگي هو

وڃوڙي جو اهو منظر
تڪي ڪنهن تير وانگي هو

زخمر سو ڪيئن پلا پر جي
جو وڏي چير وانگي هو

-0-

ڪا سڪايد رهي - توکڻ

چاندوڪيءَ ۾ چند تڪيندي
رات گذاري آهي لڇيندي

باغ ۾ مون هڪ شخص ڏٺو
روئي روئي گل پٽيندي

تنهنجي شهر ۾ وقت هيئن گذريو
گليءَ گليءَ ۾ گل چٽيندي

خو سڌڪي پيو اڃ محفل ۾
هر هر پنهنجا ڳوڙها اکهندي

(1)

روئي روئي رات گذاري
تو کي ساري رات گذاري

ڏاڍي تنهنجي سڪ لڳي هئي
تنهنجي شهر ۾ رات گذاري

اوجاڳن سان ساٿ نياڻي
جاڳي جاڳي رات گذاري

-0-

ڪا سڪايت رهي نه آ ٿو ڪان

سي وسريو ايجان مون کان منظر شام ڌاري جو
ڪيان پيو تذڪرو ساڻي سنڌوءَ جي ڪناري جو

هوائن ۾ جڏهن لهرن سٺا ٿي ناز لهرن جا
لٿو ناهي نشو تنهنجي نيٺن جي اشاري جو

وڃائي وار اڪڙين تي پڇين ٿو هوش باقي آ
تري پيا عڪس اڄ ساڳيا ويو هين باهه ٻاري جو

ڏنائين ٽهڪ ٿي ڪيڏا، مروڙي هٿ منهنجي کي
ويو ٿي ساهه نڪري چٽ، اسان جي جسم ساري جو

0-

هڪ ٻئي کان جو پاڻ چٽا هون
ڏاڍا رٺا هون، ڏاڍا رٺا هون

چلڪي پيا هن لڙڪ اکين مان
روئي روئي سارا پٺا هون

ناهي اجهائي پياس چٽن جي
آءُ ڏسي وڃ ڪيڏا اڃا هون

آڏيءَ رات جي اونڌاهين کان
تو کان پوءِ ڏاڍا ڊٺا هون

پيار پريا ڪجهه ٻول لکي وڃ
ڪورا ڪورا خالي پٺا هون

-(۱)

ٿي پوي شل وري ملڻ پنهنجو
حياتيءَ ۾ هي حسرتون آهن

جن گهڙين ۾ توکي سوچيان ٿو
ڪيڏيون اٽمول سي ساعتون آهن

توڪي شدت سان چاهڻ جون
مون ۾ پئجي ويون عادتون آهن

سج ٻڌايان ته تنهنجي مرڪڻ سان
دل کي ملنديون راجتون آهن

- (۱) -

اڪن گل نيرا جڏهن پي ڦلاريا
اسان خواب پنهنجا سنجهي سان اُٿاريا

جڏهن پي اوهان جي تري ياد آئي
اسان ڏٺي نياپا پکين کي اُڌاريا

آشيانو اوهان جو ٺهيل آ گلن جو
اسان پنهنجا جذبا ڪنڊن تي سُمهاري

چڙي وڃ دريا ۾ هليا ويا اسان کي
کڻي جيڪي پنهنجن ڪلهن تي اُڪاريا

-0-

ڪا شڪاوت رهي نه آ تو کان

ايجان پي رات ڪاري آ
اها ئي بي ڦراري آ

رڻل مرڪ پنهنجي مون
ڪري منڻون واري آ

نشا ويا لهي آهن
اکين تي بس خماري آ

اها عادت جفائن جي
توڪي ڪنهن سيڪاري ا

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

يادگيرين جي انتها تي پئي
 هن کي چاهيوسين ڄڻ خطا تي پئي
 اڄ جو محفل ۾ مسڪرائي ڏنشين
 رسر چاهت جي هڪ ادا تي پئي
 ڪيئن ڪهي، ڇا ڪهي، صلاح ڏيو
 دل ته هن تي ئي بس فدا تي پئي
 کلندي کلندي ئي ڇا ٿيو هن کي
 ڇا سبب ٿيو، جو هو، خفا تي پئي
 هن جي نيشن ۾ لڙڪ ڇوليون هيا
 ماڻ ڇيڙن جي، ڄڻ صدا تي پئي
 مون پڇيو زندگي تي گذري ڪيئن
 نيڻ جهڪيا، ۽ جُٻ ٺهان تي پئي
 نير جهري تي هن جي ظاهر هئا
 ڪيئن سمجهيم ته بي وفا تي پئي

-0-

گيت

جڏهن گل ڳاڙها ٿي ميندي پون
جڏهن خواب يادن جا قيدي لڳن
جڏهن وار ڪارا ٿي چاندي پون
تڏهن ڪوئي توکي گهڻو ياد ايندو

جڏهن انب وڻن ۾ شاخون ٿي پڄندا
جڏهن رنگ سرخيءَ جا لڙن تي رهندا
جڏهن چرڪ نيڻن مان چوليون ڌڻي اٿندا
تڏهن ڪوئي توکي گهڻو ياد ايندو

جڏهن گهر جي لوڻي تي لوڻون تون لڏيندي
جڏهن گونج گيتن جي ڪنن تي ٻڌيندي
جڏهن لڙڪ پنهنجا تون پوتيءَ سان اڳهنديندي
تڏهن ڪوئي توکي گهڻو ياد ايندو

جڏهن سرنهن چوٽيءَ تان ڪونجون مٽينديون
جڏهن منهنجو توکان سهيليون پيون پڄنديون
جڏهن چوڙيون توتا توتا ٿي ٽٽنديون
تڏهن ڪوئي توکي گهڻو ياد ايندو

-0-

ڪا شڪايت رهي نه آ تو کان

گيت

ڪارونجهر جي ڪور تي ٻولي
مور پيو ٻولي، مور پيو ٻولي
سانوڻ بوندين لانا ڪڙڪا
ٿر سڄي ۾ ٿوهر ٿرڪيا
بر پتن تي مارو مرڪيا
چوئري آڏو چڪور پيو ٻولي

رم جهر رم جهر برسيا بادل
تو لاءِ تڙبي هيٺڙو سانول
توڪي ساري منهنجي پائل
هايهو ڏس پنڪ پيو ڪولي

تاري تاري مهڪي ساڻي
روهڙي ڄڻ ميندي لاتي
هائِ تو ڪيڏي دير آ لاتي
مون کي ڏس وڻين ڪيڏو رولي

ڪپ، ڪنڀيون ۽ ڪونيت نسريا
توڪي پنهنجا سين ڪيئن وسريا
سپنا موتين وانگي وڪريا
توڪي منهنجو پيار پيو ڳولي

-0-

ڪا شڪايت رهي نه اٿن کان

گیت

کجین ککور کئی آ، هاڻي موتي آ
ککرن قوهار کئی آ، هاڻي موتي آ

پوٽ کي پائي پاڪر
گلڙن کيڪار کئی آ، هاڻي موتي آ

آڏيءَ جو هاءِ تولا
کيڏي پڪار کئی آ، هاڻي موتي آ

اکڙين کي ڏس چئائي
ڳوڙهن قطار کئی آ، هاڻي موتي آ

محفل پئي ٿي جهومي
چيرن چمڪار کئی آ، هاڻي موتي آ

-0-

چؤستا

کيس چئجوتہ اچ هو کجه نہ جوي
درد دل جا کلام کن تا پيا
پنهنجا سڀ خواب وج کٽي ميڙي
سي پریشان جامر کن تا پيا

تون وري آءِ، مَن رهاڻيون ڪيون
کوڙ ڳالهيون گڏي، پراڻيون ڪيون
نظرون نظرن سان ڪري جوڙ ٻئي
اکڙيون هيڪر وري نماڻيون ڪيون

رات ڪاري نراس ٿي ناهي
۽ مرڪڻ جي ڪا وڻي ناهي
تون ڪرين ٿو وڃڻ جون ڳالهيون منا
سڱ ساڄن اڃا لڻي ناهي

مون تي احسان هي ڪريو وج تون
ڪڏهن منهنجي اڱڻ لڙيو وج تون
پنهنجي دردن جي لکيم جا ڪليات
ايندي ويندي ڪڏهن پڙهيو وج تون

هينئڙا ڌار نه ٿي مون کان
منهنجي مڃ، ڏس ٻار نه ٿي
سارو جيئون دريا وانگي
تنها تون ٻي ٻار نه ٿي

هيڙ ٿڌي وري هري آهي
سار تنهنجي اڃ وري آهي
جا وڃائجي وئي تو کان پوءِ
مرڪ مڪ تي سا اڃ تري آهي

گل ٽاريءَ مان ڪوئي ٿل ٿا لڳون
ڪو پراڻو سڙاڻو غزل ٿا لڳون
تنهنجن سمورن گيتن مان اسين
ڄڻ شعر ڪوئي ڪٿل ٿا لڳون

جيئن جيئن تو تي پهرا ٿي ويا
تو سان نانا گهرا ٿي ويا
تنهنجي لاءِ پٺڪي پٺڪي
خواب اکين ۾ ميرا ٿي ويا

اسان جون سارون سمهڻ نه ڏيندو
گهڙيءَ لاءِ پل پلائي ڏس تون
گلن سان آجيان ڪبي اوهان جي
پلي ڪو ميلو مڃائي ڏس تون

پن چڻ وانگي وڪري وياسين
تنهنجي دل مان نڪري وياسين
اسان کي هر دم ياد آهين تون
پر اسين ته تو کان وسري وياسين

تو کان هڪڙي ڳالهه پنجان مان
لب لڄن ٿا ڪيئن ڪڍان مان
سڪ لڳي آ ساجن تنهنجي
هڪڙو پيرو آ ڏسان مان

گهڻا گهنگهور ٿي وئي آ
هوا اڄ زور ٿي وئي آ
ڪارونجهر جي هنج ساري
رڳو بس موڊ ٿي وئي آ

چاندني رات جا منظر پليا ناهيون
اوهان کان پوءِ وري ڪليا ناهيون
پتو آ ته هو آ بدلجي ويو
ملي ته خبر پئي اڃان مليا ناهيون

اوهان جي تانگهه ساڳي آ
اڃان ڪجهه رات باقي آ
ڪٿين ڏس ڪر آهن موڙيا
تو لاتي دير ڏاڍي آ

ائين مُرڪي نقابن ۾
ملين چو ٿو حجابن ۾
اچي جوڙي ۾ ائين آهين
چنبيلي ڄڻ گلابن ۾

لهرن ۾ ٿي لڌنديون ويون
ننڍڙيون پيڙيون ڪاغذ واريون
ننڍڻ جون اڄ ڳالهيون ساري
آ ته ماضيءَ کي ورجايون

ڄمن جا مرجھايل گل سارا
بهار رت ۾ جڏهن تڙن ٿا
پکين جون لائون ٿين ٿيون لوريون
۽ پوئو پوئو پون اچي مڙن ٿا

ڪا شڪايت رهي نه آ ته ڪان

ياد مون کي جڏهن ڪندو هوندو
گهڙي کن لاءِ چرڪندو هوندو
مون کان پوءِ هو الائجي ڪنهن سان
پل ۾ رسندو ۽ پرچندو هوندو

ويو سامهون سڄڻ اڃ جلدي نه وڃ
ڏسي توکي اکريون ٿري ٿيون پون
تھڪ ڏيئي جڏهن پي ملندو آن
مڪ تي رونقون ٿڙي ٿيون پون

گهٽ ڏيئي وين ڪيڏا سارا
هيڏا سارا، هيڏا سارا
خواب اکين ۾ ائين لڳن ٿا
پنهنجا هوندي آهن اڏارا

ڪيڏا منڙا ٻول پيو ٻولي
سانوڻ ۾ چڻ مور پيو ٻولي
ماڪ ڦڙن جيان بوند وسي ٿي
جيئن هو پنهنجا وار ٿو کولي

سڌڪي سڌڪي ڪوئي ويو آ
ڏينهن سڄو هٿ روئي ويو آ
ميندي مهڻي ساري هٿن تان
لڙڪن سان سي ڏوئي ويو آ

دل ۾ درد هيڪانڊو آهي
جيئون تو لاءِ ماندو آهي
منهنجو ٿي مهمان اڄوڪو
قسمت توکي آندو آهي

آءُ اسان جا خواب ڏسي وڃ
نيٺن هاريا آب ڏسي وڃ
پر ڇا سارا بند ٿئي پيا
دردن جا سيلاب ڏسي وڃ

نينهن تو سان لڳائي وينا هون
ننڍ پنهنجي ڦٽائي وينا هون
تنهنجي محفل جي ڪهڙي ڳالهه ڪجي
ڏس ته ميلو مڃائي وينا هون

يادون مون کي پياريون آهن
تنهنجون ٿي ته ساريون آهن
آڌي رات وانگي لڳن ٿيون
ڪحل سان اڪڙيون ڪاريون آهن

اتر لڳو آءُ وريو آءُ سيارو
موتي نه آيو ساڻي پيارو
هو ناز جنهن تي پهڙ جيڏو
اسان کان تنهن ٿي ڪيو ڪنارو

واه جو تو سان نينهن لڳو آ
 ڪيئن ٻڌايان ڪيئن لڳو آ
 تير ڇٽو نظرن مان تنهنجي
 جيئن ڇٽو بس نيشن لڳو آ

تڪيو اسان ڏي بس هڪڙو پيرو
 اوهان جي اکڙين جو گهرجي گهيرو
 سڀئي منظر لڳن ٿا ڏنڌلا
 ڏٺو جو ناهي اوهان جو چهرو

ڪي خواب اڏورا رهجي ويا
 ۽ نيڻ اڃارا رهجي ويا
 سڀ خوشيون الاءِ ڪاڏي ويون
 پل سون وارا رهجي ويا

ڪيترا درد ڳڻايون توکي
 ويه سامهون نه ٻڌايون توکي
 تنهنجي حصي جا ڪٿون غم سارا
 سڀ خوشيون اسان جون آيون توکي

رابيل نيڻ تنهنجا. قاتل اٿئي ادائون
 تو جيئن ڪنئون نگاهون. مون سرد پريون آهون
 ڇو فاصلا رکيا ٿئي. دورين ۾ رکيو چاهي
 ڪجهه ويه سڄڻ سامهون. صدين جون سڪون لاهون

ڪا شڪايت رهي نه آ مون کان

ننڍڙي وسيم حيدر کوسو سان ملون ٿا.

حياتيءَ ۾ ڏينهن ڏاڍو تيزيءَ سان گذرندا آهن. ننڍڙا ٻار ڪن ٻل ۾ جوان ٿيندا آهن. پنهنجي پنهنجي حياتيءَ جي مقصد مائڻ ۾ لڳي ويندا آهن. ڇاڪوڙ سندن نصيب پئچندي آهي. کين ڪامياب ۽ ڪامران ڏسي روح سرهاڻين ۾ ويڙهجي ويندو آهي. جياپي جو مقصد سمجهڻ ۾ ايندو آهي.

ننڍڙو وسيم به جن هڪدم وڏو ٿي ويو آهي. پنهنجي ٻارن جيان دوست محمد حسن جو ننڍو ڀاءُ هڪ ڪمال شاعر جي روپ ۾ پنهنجي سامهون ايندو سڄي ڳالهه ته اها آهي ته اندر کي اهو ڪوڙو لڳي ٿي نه پيو پر جڏهن سندس خيال جي اٽل سوچ جو موه ۽ اندر جي گهرائي لفظن سان سامهون آئي ته احساس ٿيو ته اسان جو ننڍڙو وسيم هڪدم جوان ٿي ويو آهي. رڳو جوان نه ٿيو آهي. سندس اندر جو شاعر به اهڙي ئي جواني سان رهيو آهي.

مقصد رڳو تعريف ڪرڻ ناهي. هي شاعريءَ جو مجموعو جڏهن اوهان جي هٿن ۾ آيو آهي ته وسيم پنهنجي پوري اعتبار اعتقاد ۽ يقين سان اوهان جي هٿن جو ڀڃهه حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي. هن پنهنجا خيال اسان ۽ اوهان تائين پهچائڻ جي سگهه ساري آهي ۽ سندس پورهئي جي پخت ڪيري اسان ۽ اوهان کي ڳهڻو ڪجهه سمجهائي وڃي ٿي. چيو وڃي ٿو ته ننڍڙي عمر ۾ ئي هو ڪيترن ئي سرويڊر اڳين ٻارن کي ڏٺو ويو آهي پر اندر جي ايوان ۾ اها ڌري ڦٽي ٿي ته جي اوهان جي چين تي سندس شاعري گوڻجي ته پس محبت جي منزل ڳاڻڻس ٻري ٿي وڃي سگهي.

دعا آهي ته هڪ ڀر ٻي ڀل شان ڪيس ائين ئي نوازيندو رهي ۽ هو شاعريءَ جي ميدان ۾ سنڌي توڙي اردوءَ ۾ پنهنجو مقدار معيار سان وڌائيندو رهي.

محمود مغل

امرتا چاب گهر

6 جولاءِ 2023ع

نالو : صاحب خان ميراثي
ولد : بهادر علي

ادبي نالو : سورھ ميراثي

جنم : 08.04.1975

جنم هنڌ : ڳوٺ ڪپڙو، تعلقو
رتوديرو، ضلعو لاڙڪاڻو.

حال ائڊريس : غريب آباد محلہ،
نئون ديرو، تعلقو رتوديرو.

تعليم : M.A سنڌي

ڪرت : اسسٽنٽ سب انسپيڪٽر آف سنڌ پوليس

ان ڇپيل ڪتاب

ڌرتيءَ جا رکوالا (ٻارن لاءِ ناول) 1990ع

سائرسهس گجن (شاعري) 2021ع

برھ منجهارا بوند (شاعري) 2022ع

صاحب ديوان سنڌي شاعر (تحقيق) ان مڪمل

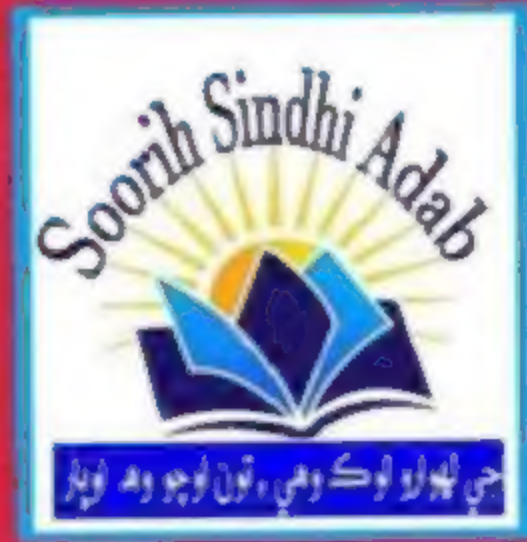
موبائل نمبر : 3919786 – 0344

3404488 – 0300

اي ميل : sahibkhanmirani0@gmail.com

سوره سنڌي ادب

صاحب خان سوره ميرائي

Cell No: 0344 3919786

0300 3404488